

nævne, staar det Underændringsforslag, jeg har tilladt mig at stille til Ændringsforslag Nr. 8 til § 71. Jeg tillod mig ved første Behandling at bemærke, at Lovforslaget tog temmelig lidt Sigte paa at gøre Søfolkene bekendte med de Rettigheder og Pligter, de havde. Det glæder mig, at Udvalget paa flere Omraader har foreslaaet Bestemmelser indfatte i Loven, som gaa ud paa at gøre Mandstabet bekendt med deres Rettigheder og Pligter i samme Omfang, som de bestaaende Love gøre. Jeg har tilladt mig at foreslaa at tilføje, at i Afregningsbøgerne bør findes de vigtigste Bestemmelser vedrørende Skibenes Sødygtighed. Mandstabet har jo Ret til at klage, naar Skibet er usødygtigt, og saa er der Mening i, at Mandstabet faar at vide, hvad der forstaas ved manglende Sødygtighed ved et Skib. Jeg tror, det er paa sin Plads, at Mandstabet gøres bekendt med, hvilket stort Ansvar det paatager sig ved at føre Klage, hvis dets Klage ikke er begrundet, og hvilken Straf det udsætter sig for. Jeg har derfor stillet Forslag om, at de vigtigste Bestemmelser vedrørende Skibes Sødygtighed findes i Afregningsbøgerne.

Endnu har jeg stillet et Par Ændringsforslag til et Par andre Paragraffer. Jeg har tilladt mig at stille Ændringsforslag til § 78, som gaar ud paa, at naar Skibet er i Havn, kan Skipperen kun i paatrængende Tilfælde forlange Arbejde af Mandstabet ud over 10 Timer i Døgnet. Lovforslaget er saaledes bygget, at en Sømand er absolut underkastet Skipperens Befalinger med Hensyn til Arbejde til enhver Tid, Nat og Dag, Helligdag og Søgnedag. Der gives ingen Begrænsning, uden for saa vidt der i § 44 staar, at Skipperen ikke uden paatrængende Nødvendighed paa Sø- og Helligdage maa paalægge Mandstabet andet end visse bestemte Arbejder. Det er ganske vist en Begrænsning, men jeg anser ikke denne Begrænsning for at være tilstrækkelig. Thi naar Skibet ligger i Havn, tror jeg ikke, det er rigtigt, at Skipperen skal have den Magt at kunne sætte Mandstabet til at arbejde, saa længe han ønsker det. Et saadant Forhold bør ikke alene ikke kunne finde Sted i Almindelighed, en Arbejdsstøber bør ikke i Almindelighed kunne forlange, at Arbejderne skulle arbejde til enhver Tid, og saa længe han forlanger det, men der er desuden det særegne Forhold med Hensyn til Søfolk, at de, naar de komme i Havn, jævnlig komme fra en lang Rejse og ikke have været i Land paa lange Tider hos Familie og Bekendte, som de ønske at besøge. At en Skipper da skulde

have den Magt at kunne forlange af Mandstabet, at det skal arbejde til enhver Tid, og saa længe han ønsker det, synes mig at være et for uforholdsmæssigt Indgreb i Sømandens Ret paa dette Omraade. Jeg har derfor tilladt mig at foreslaa, at naar Skibet er i Havn, kan der kun i paatrængende Tilfælde forlanges Arbejde af Mandstabet ud over 10 Timer i Døgnet. Der kan jo tænkes Tilfælde, hvor det er nødvendigt, at Skipperen kan forlange mere Arbejde, og saa skal han ogsaa have Ret dertil, men det skal kun være i Undtagelsestilfælde, hvor f. Eks. Ladningen er af en saadan Beskaffenhed, at det er nødvendigt, at den bliver indladet paa bestemt Tid og med en bestemt Hurtighed. Ved saadanne Lejligheder kan det jo være, at det fornuftigvis ikke er muligt at begrænse Arbejdstiden. Det er under almindelige Forhold, at jeg mener, at Skipperen ikke maa kunne forlange Arbejde ud over 10 Timer i Døgnet. Hvis denne Bestemmelse bliver optagen i Loven, vil den ikke blive noget enestaaende, thi i den tyeste „Seemanns Ordning“ af 1872 findes en tilsvarende Bestemmelse. Og da den tyeste Lov har eksisteret i henved en Snes Aar, tror jeg ikke, at der kan antages at være Fare forbunden med at indføre en saadan Bestemmelse i den danske Lov.

Jeg har endvidere tilladt mig at stille et Ændringsforslag til § 96, som gaar ud paa, at sidste Stykke skal udgaa. Paragraffen bestemmer, at naar der paa Sø- og Helligdage forlanges Losnings- eller Lastningsarbejde af Mandstabet, skal det have Ekstrabetaling derfor, og i saa Henseende er Paragraffen til Dels i Overensstemmelse med den bestaaende Lov. Dog maa jeg sige, at den bestaaende Lov er mere vidtgaaende end § 96, selv om sidste Stykke tages bort. Den bestaaende Lov giver nemlig Søfolkene Ret til Ekstrabetaling ogsaa for andet Arbejde end Losnings- og Lastningsarbejde, og der er altsaa i § 96 stet en Indskrænkning i Søfolkene hidtil havde Rettigheder, selv om man lader det sidste Stykke bortfalde. Dette sidste Stykke foreskriver jo, at naar der er Tale om Skibe, som gaa i regelmæssig Fart mellem bestemte Steder og efter en forud offentliggjort Plan, skal Bestemmelsen i Paragraffen ikke staa ved Magt, saa at Søfolkene ikke have Krav paa Ekstrabetaling for det omhandlede Sødnagsarbejde. Forholdene ere saaledes for Tiden, at nogle Reederier betale Søfolkene efter den bestaaende Lov, saa at Folkene altsaa faa den Ekstrabetaling for Sødnagsarbejde, som Lovene giver dem Ret til at fordrø. Men der er